Misiunea celor patru leproşi

2 Împăraţi 7:1-20 (9)

***Scopul lecţiei*:** Să ne facă să înţelegem că Dumnezeu se poate folosi în lucrarea lui de oricine, dacă El vrea

Versetul de aur: *„Apoi, şi-au zis unul altuia: „Nu facem bine! Ziua aceasta este o zi de veste bună. Dacă vom tăcea şi dacă vom aştepta până la lumina zilei de mâine, vom fi pedepsiţi. Veniţi acum şi haidem să dăm de ştire casei împăratului". (2 Împăraţi 7:9)*

Există o lege în universul lui Dumnezeu care operează fără nici-o greşeală. „Ce seamănă omul aceea va şi secera" (Galateni 6:7). Legea aceasta a fost spusă de multe ori, în multe feluri, dar sensul ei nu s-a schimbat. Aproape toţi oamenii ştiu acest mare adevăr, dar unii cred că ei s-ar putea să fie o excepţie. Adică ei să „semene" nelegiuire şi să secere fericire. Dar lucrul acesta este împotriva Legilor lui Dumnezeu.

După cum în natură trebuie să treacă un timp între semănat şi secerat, timp care uneori este mai scurt, iar alteori este mai lung, aşa este şi în lumea morală şi spirituală. Dumnezeu nu pedepseşte imediat pe oricine face un păcat. El are răbdare şi aşteaptă ca oamenii să-şi vină în fire şi să se pocăiască. Ca să-i trezească din starea lor de „adormire", El foloseşte diferite metode, şi de multe ori metode dureroase, pentru că unii oameni au neapărată nevoie de „o nuia" căci cuvântul de avertizare nu-i eficient.

Dacă este adevărat că Dumnezeu pedepseşte păcatul, tot aşa de adevărat este că Dumnezeu iartă pe omul care se pocăieşte.

Împăratul Ioram domnea peste împărăţia lui Israel, pe vremea când trăia Elisei. El a făcut multe rele, după cum a făcut şi tatăl lui, Ahab.

Dumnezeu însă nu voia să părăsească pe poporul pe care El l-a ales pentru o lucrare mare, de aceia s-a ocupat de ei în mod special. Chiar ridicarea profetului Elisei era un mare dar dat poporului Israel – o binecuvântare cerească aducătoare de lumină şi har.

Pentru că poporul Israel în frunte cu împăratul lui, nu au vrut să asculte de Dumnezeu şi să-i păzească poruncile, El a luat măsuri „speciale" pentru ai „obliga" să se uite în sus şi să-şi dea seama că au neapărată nevoie de El.

Sirienii au năvălit în Israel cu intenţia de-al cuceri şi de al jefui. Lucru pe care în mare parte l-au reuşit cu o singură excepţie. Samaria capitala împărăţiei era o cetate foarte bine fortificată şi n-au putut-o cuceri. De aceia au asediat-o pentru a o nimici prin înfometare. Ei s-au gândit că după ce se va sfârşi toată mâncarea din cetate israeliţii vor fi obligaţi să se predea.

Când Dumnezeu pedepseşte un popor cu foamete, oamenii aceia au un avantaj, nu mor imediat mai au timp să se pocăiască. Şi se pare că această metodă l-a făcut şi pe împăratul Ioram şi pe evrei să se pocăiască. Foametea a fost aşa de cumplită încât unii şi-au pierdut minţile, au început să-şi mănânce copiii (2 Împăraţi 6:28-30).

Lui Dumnezeu i s-a făcut milă de ei şi s-a hotărât să-i scape. Elisei prevesteşte că în timp de 24 de ore situaţia se va schimba radical. El nu ştia ce va face Dumnezeu, dar ştia că va face ceva.

Ce metodă va folosi Dumnezeu pentru a le veni în ajutor?

Dumnezeu a hotărât să se folosească într-o misiune specială de 4 leproşi. Poate El să folosească şi oameni leproşi în misiune? Aşa ceva este mai presus de orice gând omenesc. Da, tocmai metoda folosită de Dumnezeu, are menirea să ne facă să-i admirăm înţelepciunea. Bine a spus Apostolul Pavel că Dumnezeu a ales lucrurile slabe ale lumii ca să facă de ruşine pe cele tari (1 Corinteni 1:27-28).

Misiunea celor 4 leproşi:

I. A FOST O MISIUNE NEÂNŢELEASĂ

1. Pentru că Dumnezeu nu le-a vorbit direct

Dumnezeu a spus clar şi direct lui Iosua şi altora ce au de făcut, dar celor 4 leproşi nu le-a spus nimic. Ce va face Dumnezeu ca să-i determine să facă ce vrea El? Îi cercetează la nivelul gândurilor. Îi face să se gândească corect.

Cum de le-a venit leproşilor asemenea raţionament? Ce gândesc ei este corect. Sunt înconjuraţi de moarte din toate părţile, dar ei nu vor să aştepte moartea pasivi, se gândesc să facă ceva. Să meargă în tabăra sirienilor. Omeneşte n-au nici-o şansă şi este chiar o nebunie să te gândeşti că sirienii i-ar putea lăsa în viaţă, mai ales că erau leproşi şi le puteau contamina tabăra.

2. Pentru că nu se puteau gândi că şi ei pot fi folosiţi de Dumnezeu

Dumnezeu le-a rezervat acestor oameni nenorociţi, condamnaţi la moarte sigură, o misiune mare, dar lor nu le putea trece aşa ceva prin cap. Ei fac un lucru natural, se pare că este ideea lor, dar nu este, pentru că asemenea idei nu vin din firea pământească.

3. Pentru că nu ştiau că ce fac ei este o misiune specială

- Oare s-a gândit la ei cineva, după două zile?
- De câte ori nu s-a folosit Dumnezeu de oameni fără ca ei să ştie chiar, Bine este să umbli cu Domnul Isus în fiecare zi, şi atunci cele mai obişnuite zile pot fi zile speciale în care El să ne folosească într-un mod deosebit.

II. AU ÎNŢELES TREPTAT MISIUNEA LOR

Leproşii pleacă spre tabăra sirienilor. Dumnezeu amplifică pasul lor de mii de ori, în urechile sirienilor şi îi face chiar pe sirieni să gândească „cum nu trebuie" adică chiar cum trebuie pentru situaţia aceia şi pentru ce trebuia să se întâmple.

- Cum de au sirienii asemenea idei?
- Cum de se hotărăsc să fugă aşa dintr-o dată?
- Cum de lasă toată prada pe loc, şi nimeni nu mai vrea să i-a nimic, numai să-şi scape viaţa.

Leproşii sunt uimiţi şi încă nu pricep nimic, lor le este foame şi se apucă de mâncat, apoi vor să-şi facă ceva provizii pentru vremuri mai grele (bine fac că la ei nu se va mai gândi nimeni).

Dar după ce s-au săturat şi s-au aprovizionat încep să gândească altfel, încep să înţeleagă rostul vieţii lor.

1. Au înţeles că trăiesc o zi unică

„Ziua aceasta este o zi de veste bună – adică o Evanghelie", v. 9

Ce zi mare le-a dat Dumnezeu, fără să se gândească măcar!

Ce zi mare, să auzi Evanghelia Domnului Isus, şi mare poate fi dacă duci vestea bună a mântuirii şi altor „flămânzi".

Haidem să dăm de ştire casei împăratului! Există pâine din belşug şi ei mor de foame.

2. Au înţeles că timpul este limitat

Numai o noapte aveau la dispoziţie. Cât timp avem noi la dispoziţie? Sigur este că timpul s-a scurtat şi nu mai este mult, Cel ce vine va veni şi atunci nimeni nu mai poate face nimic.

Dacă ar fi lăsat pe altă dată să ducă vestea bună, n-ar mai fi fost nici-o altă dată.

Dacă nu s-ar fi grăbit în noaptea aceia să vestească vestea bună, şi oamenii din Samaria ar fi murit, cum s-ar fi simţit ei, gândindu-se la ce ar fi putut să facă?

- Cum te vei simţi tu, gândindu-te că ai fi putut scăpa pe cineva de la iad şi nu ai făcut-o?

3. Au înţeles că sunt răspunzători

Dacă vom tăcea până la lumina zilei de mâine vom fi pedepsiţi.

„Nu facem bine" – spun leproşii. Nu nu-i bine când numai tu „mănânci" şi la alţii nu le spui că există mântuire prin Hristos.

„Vom fi pedepsiţi dacă vom tăcea", spun ei, ce spunem noi?

Leproşii dau de ştire vestea cea bună chiar în noaptea aceia.

III. AU RĂMAS O MĂRTURIE ÎN ISTORIE CA SĂ NE SPUNĂ:

1. Că Dumnezeu se poate folosi şi de cei mai neputincioşi oameni

- S-ar fi putut gândi cineva la cei 4 leproşi că pot face o lucrare aşa de mare şi să salveze o cetate de la moarte?

- S-ar fi putut gândi cineva că ce 11 pescari din Galileia vor umplea imperiul roman cu învăţătură creştină?

- S-ar fi putut gândi cineva că zidurile Ierihonului vor cădea dacă evreii strigă tare?

2. Că Dumnezeu se poate folosi de oameni fără chiar ca ei să ştie

- Au ştiut leproşii ce fac? Oare au înţeles măcar la urmă că Dumnezeu s-a folosit de ei, că El le-a pus în gând ce să facă, sau au crezut că meritul este al lor?

- Au înţeles sirienii de unde le-a venit gândul să fugă ca să-şi scape viaţa?

3. Că Dumnezeu aşteaptă de la noi ceva mai mult decât de la cei 4 leproşi

- Oare ar fi avut leproşii vre-o scuză, dacă ar fi tăcut până a doua zi?

- Dar noi cei mântuiţi, care ne-am săturat de binecuvântări duhovniceşti, avem vre-o scuză?

Cei egoişti n-au nici-o scuză.

Concluzie:

Minunate sunt lucrările lui Dumnezeu! Oare vedem bine acest lucru?

- Oare s-a gândit cineva la cei 4 leproşi după câteva zile?

- Oare le-a mulţumit cineva? Dar lui Dumnezeu oare i-a mulţumit cineva?

- Leproşii dacă ar fi înţeles bine ce s-a întâmplat ar fi putut să spună: „Suntem nişte robi netrebnici...". Dar noi ce spunem când se pare că succesul este al nostru?

- Cât timp mai este până la lumina zilei? Cât timp am ascuns Evanghelia de alţii înfometaţi?

- Putem crede că Dumnezeu şi azi poate face minuni?

- Cei ce nu cred vor muri ca şi călăreţul.